

ПРАВОСЛАВНИ ВИСТНИК

Редакція и Администрація
Нови Сад, Владически Двор

Предплата на рок:

Югославия 6 дин.
Подкарпатска Русь 8 Кч.
Америка 0,50 дол.

Виходзи кажди други мешац
Цена одного числа 1 динар.

О Р Г А Н Ю Г О С Л А В Я Н С К И Х Р У С И Н О Х

Благословеніем Преосвященнѣйшаго епископа бачкого Др. Иринея

Кв. бр. 27-010

ЦЕРКВА ХРИСТОВА

Фундамент Церкви Христовей, то вира во Божество Исуса Христа, тоест сам Исус Христос Син Божій. Ми вериме же Исус Христос ест истинній Бог, Син Бога живаго.

Чи мож повесц, же человек ест фундамент Церкви Христовей. То нѣ мож виповесц, а ані подумац нѣшльебодно, бо Церква дlužна стац на нѣпоколебимим твардим каменю, на самом Исусу Христу, бо иншак ше роспаднѣ, як то видзиме у римокатолическей папиштацкой церкви, бо вона твердзи же нѣ Исус Христос, но святы апостол Петр и так папа римскій ест фундамент Церкви, зато вше вецей и вецей людзе отпадаю от нѣей и прето вше нови и нови вири наставаю зос нѣей, як то на примир Протестанти, Лутеране, Калвине, Баптисти, Уніяти (келакути), Методисти, Салвеша, Арми, Адвентисти и други. Шицких тих вироисповиданіох ест отец римски папа. Откаль знаме же фундамент Церкви ест сам Исус Христос? Ми то знаме зос словох самого Спасителя, котріа он сказал Петру апостолу: „Блажен еси Симон син Йонин, я говорю тебѣ, и ти еси Петр и на сем камени я создам Церков мою и врата адова не одолѣют ей“.

Як то треба розумиц? Блажен значи: счешлївій еси Петре, бо Отец мой небесній дал тебе тоту думу мене Сином Божіим исповедати, а тота дума то вѣра твоя тварда як камень. Тот камень то Мойо Божество, и на том камени, на Моім Божеству, на самим себе и на вири твоей и всего Христїянства Православного исповидающаго Мойе Божество тварде як камень, создам Церков Мою а Мою Церков ані врата адово нѣ надвладаю. На округлим каменю Церква нѣ стої, бо округли камень ше обраца, як римска церква учи, бо человек ше може поколебац у вири и сам апостол Петр ше поколебал бо ше трираз одрек од Христа. Петро оплаковал

свою слабост и Христос му отпустил и приял го назад во апостолство.

Човек нѣ може буц нѣпогришими то льем єдини Бог нѣпогришими и Церква Его нѣпогришила кед шицки преємники апостолох на вселенских Соборох уча правди вири Христовей. Теди св. Дух гутори през их уста и так вони цалу Церкву Христову составляю. Зос того наука така: 1) Христос на каждом месту пребива бо Вон — Бог, 2) Христос фундамент Церкви сам, 3) Исус Христос шицким апостолом ровну власц дал, 4) шицки православни патріархи, митрополити, епископи, вони наслідники апостолски, 5) апостол Петро нѣ бул послани до Риму, бо Петро бул по прозринію Бога Отца послани во святини Духа, розшатих по *Понту, Галатїи, Кападокиї, Азиї и Вифинїи*.

И так папа нѣ глава Церкви и нѣ наместник Христов, и нѣ нѣпогрешими, вон льем бискуп Церкви Римскей, человек гришній як и други человек хтори зос єретическими своими ученїями одорвал миллиони людзей од Христа и од Его истинной Православной Церкви. Най патра уніяти у Псалтиру, у Псалму 115: „Молитви моя Господеви воздам, пред всѣми людми Его, во дворѣх дому Господня посредѣ тебѣ *Єрусалиме*“.

И тот стих поволує и уніятох до Єрусалиму, алье вони нѣ можу пойсц до Єрусалиму, бо по волї их уніятских священїкох аж бежа до Риму.

У 136 псалму стих 1 пише: „На риках вавилонских, тамо сидохом и плакахом ввєгда помянути нам Сїона“. Так плакали Жидзи кед були зарабровани под гаром Навуходонозором за Сїоном и за Єрусалимом, так най плачу и уніяти за Сїоном и Єрусалимом, бо уніяти зарабровани занѣшка и за тераз под Римом и Ватиканом и запутани су у желѣзных оковах Рима, та ше нѣ можу зос нїх вишльебодзиц и випутац.

Руски Керестур

Янко Сабадош

Дакус по українски...

Як папа и його вірні почитують греко-католиків

Від заведення унії (1595—69) Рим и католицький світ трактував греко-католиків як рабів. Ось кілька таких вже найновішх примірів.

В 1925 році поїхало кількадесят греко-католиків з Галичини до Риму — з надію, що папа ними втішиться, а вони, як доброму вітцеві розкажуть про народні кривди і будуть просити помочі.

Але осталося цілком инакше — папа української делегації на послухання цілком не прийняв! Хоч приймав польську. От що читаємо про цілу ту історію в перемиській „Українській Голосі“, ч. 46, з 15 листоп. 1925.

Оден з учасників паломництва о. Др. Костельник пише в „Ділі“, що провідник паломництва старався в папі о окрему авдієнцію для Українців, на котрій мав промовити до папи оден з паломників. Та чкода було тих старань, бо ватиканські політики на це не згодились. І так прийнято наших паломників в гурті (як череду — В. К.). І наші паломники удостоїлись поцілувати тільки руку папи... „Шойно по нашій авдієнції — пише о. Костельник — довідався я, що папа трох осіб з нашого паломництва запитав: Україно? Леополі! А вони відповіли: Україно! Леополі! Стільки й було розмови. Але вона була тиха, що инші паломники, котрі були подальше, зовсім її не чули“.

Переповівши оттаке вітцівське прийняття греко-католиків, каже „Український Голос“:

— Так прийнято наше паломництво... А треба знати, що папа балакучий, любить говорити... Говорив навіть до польських гімназистів на окремих авдієнціях, говорив перед двома тижнями до двох претставників польського пресового бюро и передал їм благословення для всіх польських газет. Наше паломництво сего не удостоїлось бо се самі уніяти, а звісно, що тенер унія (на основі папського конкордату) е в ліквідації... Зате папа е патроном иншої „нової унії“.

Отже папа прийняв греко-католиків як рабів. А раб на те е рабом, щоби дістати для панської втіхи десять буків, опісля пан плюне рабови в лице, а тоді раб цілує пана в руку і дякуе „за науку“...

А що би хтось не думав, ще се яксь нехотячи склалося, що Українців в Римі еле потрактували, то ось оругий примір:

Іздило до Риму українське паломництво з челобитною і 1929 року. Та ніби хтось

пустив чутку, що паломники везуть до папи меморіал (письмо). А звісно, що папа українських делегатів і їхніх скарг, прось, та меморіалів не любить. І тому — коли паломники їхали до Риму, то єпископ Хомишин вже вертав з Риму. Іздив остерігати.

А в Римі... Там е „Українська Колегія“, а в ній українські студенти. Та щоби українські паломники не розповіли студентам які кривди Українцям в Галичині діються, заряд Колегії вислав українських студентів поза Рим.

Та и се ще не все. Колегіяльне начальство забрало з собою всі ризи, щоби українські священики не могли в Римі правити свого богослуження. І тому паломники „вертали з огірченням“ — як писаки галицькі часописи, лише з огірченнями — не більше! Як раби! (Про те перемиський „Український Голос“, з 19 серпня 1929, і вінніпегський „Вістник“, з 15 вересня 1929).

На похорони арх. Цепляка

В 1926 році вмер польський арх. Цепляк. На його похорон поїхали до Вільна: єп. Коциловський з секретарем, єп. Боцян, о. Др. Бучко, о. Йос. Крутень і 4-ох богословів. І приймали их там ось як:

Проти них на станцію ніхто не вийшов. В духовнім семінарі, де замешкали, польських єпископів просив на обід сам ректор, а греко-католицьких єпископів повідомили про обід через студента.

Другого дня польські єпископи тихцем поїхали на стацію по тіло помершого, а греко-католицьких лишили. Довідавшись, що сталося, греко-католики давай Поляків доганяти. Та ба! Поляки їхні церковні річі позамикали. З тяжкою бідою вдалося річі дістати, але на стацію було вже пізно. Боцян ще на стацію поїхав, а Коциловський поїхав до костела. А там польський пралат Савицький не дав Коциловському навіть крісла. Раб може і постояти!

На похороні польських єпископів закликали на обід, а греко-католицьких ні, отже ті почимчикували на стацію і там обідали. Але щоби чаша зневаги була повна, то приходить поліція і питає: „Що ви за люде? Покажіть легітимації...“ Значить — ще й поліцію на них наслали. (Про те в львівській „Ниві“, ч. 5, стор. 147—8, 1926 за виленьським „Жидем Люду“ і „Пшегльондем Виленьським“).

А щож на таку зневагу представники греко-католиків? Нічого! Римо-католики плю-

нули їм (і всім греко-католикам!) в лице а ті обтерлися, вклонилися, цмокнули пана в руку, дякуючи за науку і поїхали до дому і кажуть: „файно все випало...“

Але будь ті люде гідними українцями, а не наймитами чужих, вони зараз крикнули би: „Народе! Зневажаючи нас, вони тебе зневажили, отже проч з такими католиками и таким католицизмом!“ Але раб на таке не спроможеться.

Як живуть Українці в Югославії

Під цім заголовком появилась стаття від четверга 23 Липня 1936 р. ч. 163 (14412) на стор. 1 и 2, в „Ділі“ що виходить у Львові, а котру написала редакція з розмови з о. Жигмонтом Слижом, греко-католицьким священником з Девренто.

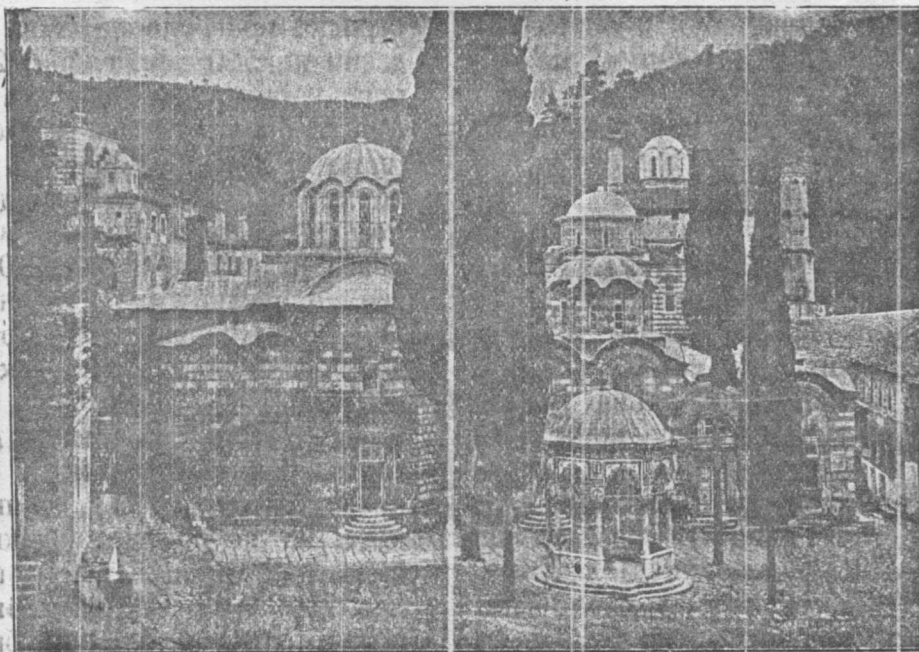
Ця стаття за многих від нас дуже цікава тим, що в ній о. Жигмонт поред разних неправд й клевет на адресу: „Зарі“ бувшого югославонського прем'єра міністрів Евтича, Митрополита топ. поч. Антонія і православних українських священників в Босні (ця редакція дасть до відома всім наведеним особам, раді засуди на кару о. Жигмонта Слижа); сказав *правду*, котру дослівно подаємо нашому загалу нижче, а котру він дав на запит редакції „Діла“ за матеріяльною сторінку греко-католицького духовенства в Югославії:

„Священник може в Югославії вижити разом з родиною несогирше. Священники дистають там від держави не платню, а постійний дозаток — 600 динарів: крим того

на кожного члена родини по 140 динарів. Цо головний прихід (1 польський золотий — коло 9 динарів, але в Югославії життя дешевше, як у Польщі. Крім того в деяких наших парохіях е трохи поля, а й вірні помагають своїм священникам натураліями, не кажучи про треби. Отже жити можна незле, але важніша тут, здається мені, та свобода, якою втішається і дорожить кожний громадянин Югославії. Варто тут ще додати, що в Югославії всі священники і їх жінки мають залізничні легітимації (50 відсотків знижки), подібно як усі державні урядовці“

Ось и вийшло шило з мішка само. Коли ми говорили, що югославенська держава дає грішмі поміч всім священникам признаних віроісповідань і навіт членам їх родин, а то значить й греко-католицьким попам, то де котрі нам не хотіли вірити и казали, що ми брешемо, бо держава платить тільки руско-православним попам за те, що вони перетягають на православних. Але тепер, коли вже каже й сам греко-католицький піп з Девренти, а він ще к тому бул і відповідальний редактор „Рідного Слова“, то йому треба вірити, бо він такі „свій“ і не став би брехати на своїх же священників, що вони так само як і він, що місяця фасують гроші з державної каси и дивитесь не само на себе, але й на всякого члена своєї родини.

А може бути, що той „рідкий гость“ редакції „Діла“, о. Жигмонт Слиж, даючи свій інтерв'ю у Львові гадав, що наші Українці в Босні, ніколи не будуть знати за його зміст. (Православний мисионарський Вістник)

Манастир Хилендар, основал го св. Сава а обновел Краль Милутин 1300 року

НОВОСТИ

Його Святосц Патриарх Варнава барз бул хори. Доктори маю надію же наскоро оздрави, бо верх хороти уж прешол. Жичиме скоре оздравенє.

Його Високопреосвященство Др. Иреней епископ бачки одпутовал до Лондону (Енглеска) на два мешаці по важних церковних роботах. Жичиме му вельо успиху и сретни повратак назад.

Подбану Раичу уж лепше, та пошол до манастира Беочин, одкац будзе вершиц свою службу у Дунавскей бановини. И йому жичиме оздравенє.

До Господінцох нагло преселєл єден уніятски поп Силва бо уніяти поручили Владикови Нярадію, так вони гуторя сами, най им пошлє попа бо иншак шицки иду на православну виру од Христа основану. И так тот преселєл и розуми ше, надумал млали хлапец зробиц дацо вельке, та надумал Мадярох и Русиных зложит до мадярскей римскей церкви против православних Русиных и Сербох. Але настала велька звада бо мадяре не даю свой олтар винєсц зос своєй церкви, а грекокатоліци не сцу служиц службу на мадярским олтарє. И так тєраз тот идеалиста поп цо надумал зробиц нову унію Мадярох и Русиных остал поганьбени, бо го анї його вирни не послушали. Треба напомним же тот поп анї у серпским селу не сцє споминац нашого Краля Петра II и гвари же му його церквєни власци не дозволюю.

Русини грекокатоліци не сцу буц берлински украинци у Господінцох гоч им то предложел их священик цо бул и он Русин, а тєраз постал українец. Русини му потпи-сали, же му даю плацу седем метери жита рочно. Волєли му и то дац як народносц.

Ружанцово молитви услихал Бог. Понеже ше модлєли да православним не зродзи жито, Бог послал ляд шицким грекокатоліком „правовирним“ у Керестуре. Ту Господь Бог указал же „правовирни“ не маю право и Бог, место православним, жаданя „правовирних“ виполнєл їм самим, так ше показало же Бог не мал обзира анї на „уніатску матку“. Хто другому долину копе, сам до ней пада.

Грекокатолічки поп заштрєлєл служніцу у Самбору (Галиція). Розведол ше зос жену о. Евген Калиньски и мал младу служніцу Юлу Дудєк, та кєд не сцєла слушац його погубени жаданя, та ю заштрєлєл зос револвера. После того тот отец пречесни шєдзел пияни при столє. Полиція го заварла гоч го бранєл його владика, да го не рушаю.

Йосафат Кунцевич грекокатолічки святитель, цо владика Няради порозношел по шицких уніятских церквох його образи и котрого так пропагираю паноцове, прєглашєни є за *католичкого заступника Поляком!* Видзи ше же уніятски поповє не знаю же Йосафат не их святи, бо єще 1923 року, 20 грудня папа пише у новиных „Католик Рєджистер“: „...те Промартир оне оф те спе-цијал патрон оф Поланд Йосафат“ (то значи Йосафат мученик єден од спеціјалних заступ-ников Польскей). Хто дури народ? Чи папа, чи владике и паноцове? По католицкей науки *муши буц правда тото цо папа пове*. Папа вєц у праву же Йосафат польски, а ви по-повє и владика цо на то?

У Господінцох кєд прїял парохію о. Виславски та медзи кнїшками нашол єдну Евангелію зос Иригу цо ю хтошка принєсол пред 142 роками за време колєри. У Евангеліи пише же да ше ю враци гоч аж кєди назад на олтар церкви св. Успенія у Иригу. О. Ви-славски писал Його Високопреосвященству и на пароха у Иригу и сцє торжєствєно випро-вадиц тоту Евангелію до места одкаль и прїшла.

У Керестуре на кирбаю ше єден пан-оєц вєчар поблювал у порти при церкви. Очевидєц ше барз шмєял, та му тот паноєц (сигурно пияни) лал „матер“. Шумни приклад. Цигурно то лозинка „просвиташих“. (Чкода же „Р. Н.“ о тим не писали. — Прим. ред.) Чи Макса насправди так крашнє наказовал як то пишу „Руски Новини“, то слухачє уж дали о тим свой суд.

Безобразлук и циганство написали „Руски Новини“ у 20 числу, бо пишу: 1) же серпско православни дзіяк Папуга Янко осудзєни на 500 дин. глоби; 2) же вдерєл „добро-го и шорового“ чловека байбера по ліцу Макай Янка; 3) же є осудзєни за ствари (вирски) хтори не розуми. На 1) одвитуємє, же серпско православни дзіяк у Коцуре не *постойи*, а постоји руски православни дзіяк, а вєц не осудзєни є на 500, но на 800 дин., вєц цо цигані тот „дописник“? На 2) повєм лєм тото: понеже тот „дописник“ исти таки добри и шорови чловека як Янко Макай, то ми мило же го мал чєсц бранїц. Нашли ше двомє єднаки „шорови и добри“. А шветком як шведчєли, так най им Бог заплаци. Не-правду пишу „Р. Н.“ же прєто осудзєни Па-пуга, же не розумєл вирски ствари, алє прєто же 4 раз пляснул шорового Макая.

Цо зос Горняком? Американски Вїсник грекокатолічких братствох розяшнєл клевети яки падали на нашого Николу Гор-няка од просвиташих уніятских попох у друштвє и у церкви. Тєраз у Америци влєпєли

єдного человека цо ше вола Никола Горняк. Тот человек сцекнул од жени и видавал ше же вон тот Никола Горняк цо бул у Коцуре, та и тот человек пошол до Америки, але го там полиция влапела, бо наш православни, жец коцурски Никола Горняк ишол по правей драги и обходзи шицки валали, а гевтот други Никола Горняк уният, джепарош и хохштаплер. Пан Никола Горняк ше у юлу мешацу враци дому и будзе тужиц попох клеветнікох и Руски Новини, та ше тераз шицки клеветніци нашли у маку. У лажи су кратке ноге, гвари народ, а правда победзи. Попри попох клеветнікох буду тужени шедзиц у суду и велі ружанцово и приватни баби, цо чарнели чесц Николи Горняка, його фамилию и родзину. Список клеветнікох ма прилично вельку нумеру.

Долу циганство — най жиє правда!

КОЦУРСКА ХРОНИКА

На Квитну недзелю у Коцуре одбула ше торжествееа св. Служба зос благословом нових присоединених членох православней Церкви Христовей. Медзи визначнима членами ту чесни газдове: Симеон Стрибер, Владо Чордаш, Йовген Тимко, Дионизий Олеяр, Кулич и други. У краткей проповідзи о. Виславски им напомул чешкосци яки буду подношиц од неприятельох Христових и тих цо ше тримаю за „правовирних“. Але зос апостолску шмелосцу най ноша Христа у шерцу.

Шицки ше торжественно присоединели гу св. Церкви православней по восточним обряду, хтори обавел о. Янко Виславски.

На Вельки тидзень и Вельку Ноц служел у Коцуре о. Янко Виславски, а церква була полна народу хтори з радосцу шпивал Христос Воскресе!... Мож повесц зоз задовољством, же того року ше видно указало шумне число православних християнох. Напредок православи, Бог з нами!

В Недзелю Мироносицох мали зме у Коцуре векьку радосц и ритке торжество. Рано зме добили висту же нам идзе процесия зос Вербасу зос парохом *Георгием Живанов*. Фришко зме ше позберили та и ми у процесии пред нїх вишли. Такой ше почала св. Служба у хторей було прекрасне шпиванє цалого народу у церкви. На проповіди о. Георгий указал яки жертви принесли Иисусу жени мироносици, та и шицки цо учествовали у процесии най беру приклад побожного живота женох мироносицох.

По поладню ше процесия зос цалим народом рушела назад до Вербасу. Коцурци

госцох аж на край Коцура на чолу зос претседником церковного одбору Симеоном Стрибером и другима одборниками. На отходзе ше православни браца отпитовали и од радосци бочкали а с паноцом ше шицки руковали и подзековали му же их нащивел. Крашне и мило було видзиц таку пожертвовносц.

Патрияршийски управни одбор и того року даровал на будованє православней церкви у Коцуре 10.000 дин. (дзешец тисящи). Високей управи коцурски православни народ дзекує.

Засидание Културно-Национального Союза одбуло ше у Коцуре на Русадля. Тот дзень служел о. Виславски утриню и св. Службу на хторей присуствовали изасланици зос шицких руских валалох цо пришли на засидание. Крашне шпивали руски православни богослови яки тих дньох пришли на летни одмор до Коцура. Нашо богослове добре звершили свойо испити. Жичиме им дальшого успиху.

Место за православну церкву уж куплене. Тих дньох церковни одбор на чолу зос претседником Симеоном Стрибером вибрал и купел место за православну церкву на вельким шоре 4 хижа од штоку. Ту ше побудує нова красна церква. Наскоро, як уж явено, будзе креирана у Коцуре и стална парохия зос сталним паноцом.

Янко Виславски, священник

Розлики медзи православними и уніятами — грекокатоликами

(Предлужене од „Православного Вистника“ ч. 4 1936)

Почали ше рихтац велі церковни достоянственики на драгу. Теди не було железници ані крилатици, але мушело ше на кочу путовац. Зато мали владикове прекрасни фиякери а цагали их 6—10 коні, а за фиякером ишли велі слугове цо чували достоянственикох. Наисце до Констанції варошу барз велі вибрали, бо ту пришло: троме папове три патриярхи и то кажди зос слугами, па 29 кардинали зос слугами, 33 архиепископи зос слугами, 150 владикове зос слугами 100 абати зос слугами, 50 примари зос слугами и 300 дохторе теологий и цо думає, шицки слугове ишли на коньох — та ведно владикох и папох зос слугами було лєм 13 езри! То бул наисце рекорд. А було то 1414 року. Пришли и папове и котри ше мали одрекнуц од папства шицки троме. Але ані єден не барз мал дзеку. *Найлукавши бул Косса папа*. Вон предложел церковним достоянствеником

забавя. Гевти папове пристали, бо коньї було досц! Арена ше рихтала. Квицели ше престоли три, дзе приду троме папове, а народ ше гарнул до арени да видзи тотї коньски обегованя. Не лєм то, але да видзи исторични факт, же буду у циркусу шедзиц троме папове, зос хторих ютре ані еден не будзе папа. Конї ухадза нука, людзе ше гарню, труби трубя кед войдзе даяки достоянственик до циркусу. Приходзи време кед войду и папове. Труби затрубя а напредок идзе перше папа найстарши з Риму, па вец други и шедю на свойо престоли, але папу Коссу нет! Чекаю шицки людзе на трецого папу и да ше почню обегованя. Але нет го. Папове и людзе ше нагнівали и заповедли най ше почню обегованя.

А гевтот треци папа Косса ше преоблек за конияша, вжал еден коч за обеговане та и вон идзе на обегованя. Мал вон иншаки циль, сцекнуц, та да ше не муши одрекнуц папства. А хтори конї бежали, такой з циркусу мушели виходзиц и исц далей да други можу бежац. Так папа Косса як кочияш облечени у кочу стої и жене конї у дзивим бегу през циркус. Людзе и папове и владикове кляпкали и кричели браво! А не знали же то их треци пайташ и же им сцекне з варошу да ше не муши одрекнуц папства. Так, кед пребег, Косса на коньох, а гевти му дзвери отворели и вишол з циркусу. Косса гонел на конец варошу конї и сцел висц през варошку капуру. Там го не препознали и випуццели го з капури варошкой. Теди папа Косса зацагнул узди и почал биц конї и у вельким бегу сцекал з Констанції. Папове чекали на трецого папу але вон цошка не приходзел гоч вон сам видумал тотї обегованя. Але папове уж були немирни. Обегованя ше звершили а папу Коссу нет! Теди ше додумали же ше мушел дагдзе скриц. Такой послали слугох да го гледаю. Узбуна буда у цалей Констанції. Але у округу мурах не було Косси. Теди послали слугох на шицки страни да го гледаю. И аж треци дзень сцигли Коссу у єдним лєше, кед конї кармел и зберал ше далей сцекац. Слугове го владели и привезли назад. Вец почал вселенски собор. Перша точка буда же Косса нема вецей ніч и же му будзе суд. Друга, як буду буду виберац нового папу и одредзели, же буду виберац по народносци бо там були: Немци, Французи, Талияне, Енглезе и Шпаньодци. У трецей точки осудзели професора Яна Гуса, коти бул спалени. Вец слідовала точка як зроби реформу: *in capite et in membris* — у глави и членох, бо там не було ніякого щора наисце ані при глави (папи) ані при членох. Штварта точка: *же тицки ио*

ше зишли на собор векше маю право як папа. бо пред тим було так: *prima sedes a nemine iudicetur* т. є. перша столица (папска) ше од нікого неда судзиц и заповідац. Папа протестирал проци сабору и не прийал тоту одлуку.

Пията точка: було судзене нецравому папи Косси. Кардинале и шицки учени назберали аж 72 ствари, пре яки го осудзели на штири роки гарешту. И цо барз зачудовало шицких, шмели Косса ше подал и приял пресуду. Осудзели го так и у осуди записали: „же вон ноторични симонист, хтори пре свой гадни и непримирни живот пред вибором и по вибору на папу дал соблазан“. Шедзел несудзени папа Иван Коса уж три роки. Теди го присташе сцели одшлебодзиц од цемніци. Зато ше зберали пенєжи да откупя Косу и насправди за 30.000 (езри) златни гулдени випуццели Коссу, а од тих 30.000 половку заплацел нови папа. Иван Косса постал на скоро декан у колегийи кардиналох и поправел ше. Неодлуга ше покорец а вец умар тот славни бивши ложни папа 1419 року у варошу Флоренції.

Папа Еуген IV 1331—1447 одредзел собор у Флоренції 1437—1439. Собор ше преглашел же є векши од папи, а папа протестирал и с того настала революция та папу вигнала з Риму, и он ше отримовал и жил з милостині у Флоренції, але зос вельку енергию ше заш врацел и одредзел Собор до Ферари 1438 року дзе ше бешедовало о у унії Грекох, Вирменох, Якобитох и т. д. Против Еугена папи, вибрали 25 владикове и 15 абати зос претседником кардиналом D. Alleman-ом нового нецравого папу под меном Феликс V, бо несцели признац да ше Собор пренеше до Ферари.

Папа Николай V 1447—1458 заслужни, вредни и учени чловец. Он основал Ватиканску библиотеку хтора нешка медзи першими на швецє.

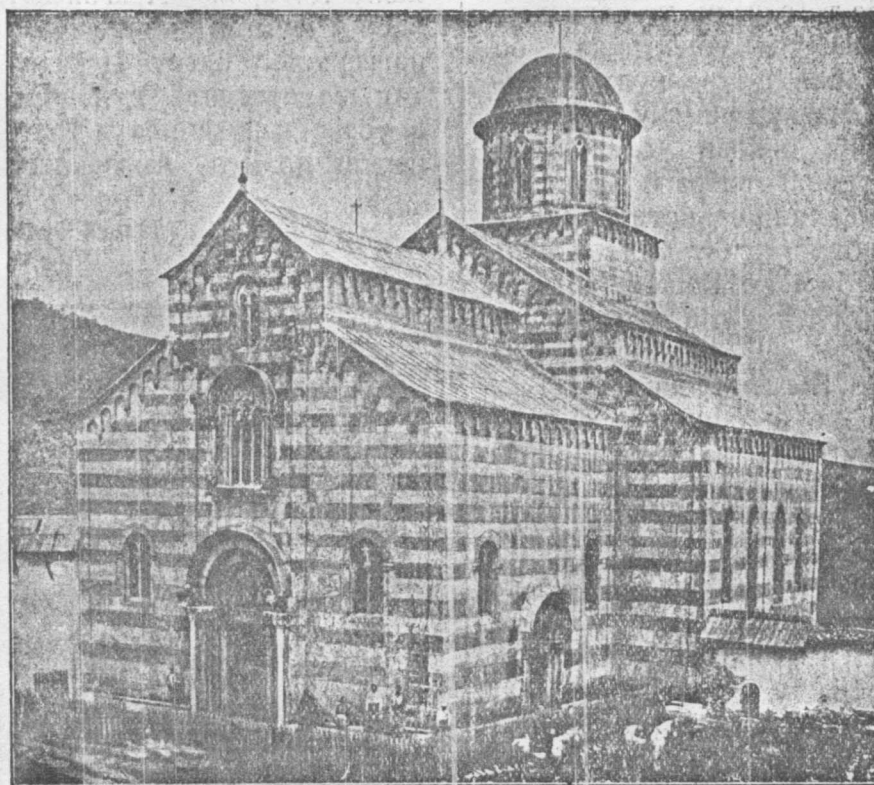
Папа Каликст III препоручовал бориц ше и дац живот за Цариград и Ерусалим. Приповеда ше же за време того папи указала ше чудна якош гвизда Репатица, та ю папа преклял. Борел ше процив Туркох так ше наказал да ше обавяю молитви, процесийи и да ше бие по дзвонох. Гришел проци непотизма, бо свойого шестреніка положел за кардинала. Воал же он Родерик Борджия а мал лєм 25 роки теди, а 1492 року положел брата за папу як Александра VI (1492—1503).

Папа Пий II (Пиколомини) 1458—1464 барз приставац гу Феликсowi та зос булу спозвал його заблуди як приватного чловека. Сам ше сцел биц зос Твопами.

Чи познае православни манастири?

Хтори то манастир?

Хтори то манастир?

(Одвити посилац до редакциј.)

Папа Павло II 1464—1471 почал озбиљно браїїц Церкву проци гуманистох.

Папа Сиксто IV 1471—1484 украсел прекрасно капелу, хтора ше нешка вола „Сикстинска капела“. Он исто гришел проти непотизма, бо давал родзином церковни часци и добра по своєй волі.

Папа Инокент VIII 1484—1492 именовал за кардинала свойого 13 рочного сина!! А син ше водал Лаурент Медичи. Дакле и тот папа гришел проци непотизма. Чи то по волі Христовей?

Папа Александер VI 1492—1503 подзвигнул папску державу и отримал Церкву у єдинсву — так гвари римска церковна исторія, але признава и то, же Александер папа любел роскошни и роскалашени живот. Преко симонийи добил ше до папскей коруни (тияри). Мал он 5 незаконити дзеци и богацел ше на рачун церкви. Поставел сина Цезаря Борджию за кардинала и дал му тельо жеми церковней, же себе Цезар основал мале кралєвство у Италийи. Другому синову дал княжевство Беневент, а каснейше того сина хтошка забил. Лукреция дзивка папова жила бестидно и зос Султаном Баязитом Джему и же го вец папа дал забиц.

Приповеда ше же папа Александер сцел отровиц єдного свойого кардинала та усипал до єдней чаши отров и наказал слугови да тоту чашу подложу кардиналови. Слуга ше замилел та подложел папови чашу з отровом и же папа випил тот исти отров и нагло умар. Велі историчаре твердза же то неправда. Историја приписує заслуги Александрю бо помагал монахом, старал ше за култ Богородици и як гваря „дзвигнул римску Церкву“.

Запитајме ше на основи дотерашней историйи, чи таки темелі вибрал Христос? Чи таки особи представляли єдинство и слику Церкви? Чи таки особи по праву були *перши* у цалей Церкви? Чи булі по Божєй волі и зос св. Духом? Чи таки були заступніци Бога на жеми?

Знаме то, же без Бога ніч немож. Без Бога, гоч би було кельо и яких папох, препадно би шицко, а противно кед Бог помага вец и без папи мож буц и напредовац. Факт є то, же *не папа отримал Церкву од препасци, але сам Христос!*

Папа Пий III владал лєм 26 дні!

Папа Юлий II 1503—1513 любел уметносц, бил кардиналох с корбачом, започал правиц церкву св. Петра у Риму по плану Браманта, а не заплацел за камене Михеленджелу.

Папа Лев X 1513—1523 бул барз лагідни, старал ше да обогаци своєю дзеци яки мал пред папством. Любел уметносц и учених людзох. Любел лов и весели живот, а мало мал смисла за церковни живот и реформи. Пейцме кардинали ше догварели же го забию, але он их влапел на време и главного дал забиц а гевтих кардиналох дал вируциц. Он ма заслугу бо довершел церкву св. Петра и росписал одпусти од карох тому хто дал пенєжи за церкву. Велі священники не добре ствар порозумели и криво учили о тих одпустох. Против тих виступал учени монах Лутер и на дзверох прибил вецей як 70 точки у хторих нападад нерозумних проповіднікох. Теди ше зачала так волана псеудореформация. Папа Лев охабел вельки длуства.

Папа Климент VII 1523—1534 сцел увесц до живота вормски єдикт. Дал да католици склопя савез у Ратисбони 1524 проци псеудореформаторох, та вец и вони зробели савез за одбрану вири 1526 р. у Таргави. На сайму у Спаєру 1526 так було одредзене: „Кажди самостални край може у ствари религийи так жиц до будучого собора, да може положиц рачун пред Богом и царом“. Наскоро ше папа побил з царом и скрил ше до твердині св. Ангела 1527 р. Хто бул у Риму од читацох та сигурно мал видзиц тоту твердиню.

Папа ше мушел помириц з царом и коруновац го у варошу Болоні 1530 року. Теди ше сцел Хенрик VIII розвинчац зос свою жену Катарину Арагонску, але папа то не сцел допуциц, та ше Хенрик преглашел сам за верховну главу Церкви у Енглескей, па так ше одзелела цала Енглеска од Рима, а а уєдно так вишла з Римскей Церкви нова церква по мену Англиканска Церква.

(Дальей будзе)

НИКОЛА ИВКОВИЧ

Н. Сад, Дунавска ул. 29.

Ма вельки вибор церковних потребох: чаши, крижи кадила, швичніки, неба, плашавіци, ризи, штофи за реверенди, уяши.

Найвекша роботня заставох за соколох, четникох, шпичачки друштва.

Ма златни и стриберни штрафи и чипки.

Чекаме Ваше жаданя.

С поштованьом

НИКОЛА ИВКОВИЧ и синове
СВЕТИСЛАВ и РАДОМИР

Тел. 24-43 Пошт. чек. 55289.